

РЕШЕНИЕ

№ 2153

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Петров, като разгледа дело номер **11375** по описа за **2011** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. К. Д. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ от 26.10.2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 2-ри състав по нахд № 1800/2011 г., с което е изменено наказателно постановление №98574 от 02.12.2010 г., издадено от зам. началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лв. и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец, като е увеличен размера на наложената глоба на 200 лв. и е отменено наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец и отнемане на 7 контролни точки.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът счита, че районният съдия не е обсъдил изложените в жалбата му до СРС доводи, а е основал решението си изключително на показанията на актосъставителя. Поддържа, че не е управлявал автомобила на посочената в АУАН и НП дата, като административно наказващият орган (АНО), който изцяло носи доказателствената тежест, не е ангажирал доказателства в тази насока. Касаторът посочва, че при съставяне на АУАН и

издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения поради липса на словесно описание на нарушението, необходимо, за да разбере, в какво административно нарушение е обвинен. Посочва, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение като не е изискал от Столична община схема на пътните знаци, въвеждащи ограничение на скоростта. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на районния съд и по същество на спора да бъде отменено изцяло наказателно постановление № 98574 от 02.12.2010 г., издадено от зам. началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР.

Ответникът по касационната жалба зам. Началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 26.10.2011г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав по нахд № 1800/2011 г. е изменил наказателно постановление №98574 от 02.12.2010 г., издадено от зам. началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора на основание чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лв. и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец, като е увеличил размера на наложената глоба на 200 лв. и е отменил наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец и отнемане на 7 контролни точки.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Д. И. И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на св.И. е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл.21, ал.2 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 2-ри състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 16.07.2010 г., в 20:19 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от хотел „П.” към площад „О. мост” касаторът управлявал л.а. „Л. Л.” с ДК [рег.номер на МПС] и преди кръстовището с [улица]се движи със скорост от 85.9 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч, въведено с пътен знак В26. Скоростта била установена със система за видеонаблюдение «S. S. D. RS 240”, запис по

преписка ВН[ЕИК] от 11.10.2010г., показана на водача. За нарушението е съставен АУАН №98574 от 01.11.2010г. от свидетелката Д. И.. В АУАН касаторът е вписал, че „няма възражения и автомобилът е управляван от него”, за което обстоятелство е попълнил декларация по чл.188 ЗДвП. Касаторът не се е възползвал от възможността допълнително да представи възражения по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН.

Разпитана в съдебно заседание на 13.10.2011 г. пред СРС актосъставителката И. потвърждава, че е съставил АУАН като контролен орган - „младши автоконтрольор” по система за видеонаблюдение, която отчита регистрационен номер на автомобила, дата, скорост и час. Правилно районният съдия е кредитирал показанията на св.И., като логични, безпротиворечиви и съответстващи на писмените доказателства по делото. Преди всичко касаторът е попълнил собственоръчно декларация по чл.188 ЗДвП от 01.11.2010г., в която изрично е посочил, че в качеството си на собственик е управлявал л.а. с ДК [рег.номер на МПС] на 16.07.2010г., около 20:19 часа във връзка с преписка ВН[ЕИК]. Изрично е отбелязано в АУАН, че преписката е „видяна от водача”. Като вещественно доказателство по делото е представена разпечатка от паметта на видеосистемата за наблюдение, в която ясно се виждат регистрационния номер на автомобила, датата и часа на управление и местонахождението. Разпечатката от техническото средство, с което е установена скоростта на движение отговаря на изискванията, визирани в чл. 132, ал. 1 във връзка счл. 163, ал. 7 от НПК и в този смисъл показаната от техническото средство скорост, може да бъде приета като меродавна и обективна. Свидетелските показания на св. И. са непротиворечиви и потвърждават изложеното в акта, който се ползва с доказателствена сила, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Правото на жалбоподателя на защита не е било нарушено. Доводите му, че съдът не е обсъдил направените от него възражения, не кореспондират с доказателствата по делото. Вътрешното убеждение на съда е формирано в съответствие с принципа по чл. 14 от НПК, като е сторено необходимото за разкриване на обективната истина /чл. 13 от НПК/, а доводите на касатора, че не е управлявал автомобила са плод единствено на защитната му теза и не намират опора в доказателствата по делото.

Съдът приема, че не е допуснато твърдяното в касационната жалба оплакване за неизясняване на делото от фактическа страна. Законосъобразно и правилно районният съд е приел, че при образуването и воденето на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото. Неоснователни са касационните оплаквания за неизясняване на делото от фактическа страна поради непредставяне на схема за разположението на пътните знаци – ограничението на скоростта на мястото на установяване на нарушението е ноторно известно. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви,

включително относно осъществяването състава на процесното административно нарушение и определянето по размер на наложената глоба. Тези мотиви се споделят напълно от настоящия касационен състав и не следва да бъдат преповторени.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 26.10.2011 г. на СРС, НО, 2-ри състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 26.10.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 2-ри състав по нахд № 1800/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.